* * *

Такам тăпри çинчи чул палăка
Çыру картса хăварнă Рим çынни:
«Çул çӳрекен, васкан пулсан та, чарăн...»
Пиншер çулсем упраннă çак çыру,
Мана паян вăл ячĕ шухăша.
Саманапа пĕрле васканăскер,
Сасартăк туйса илтĕм: тен, çапах
Тăхтамалла пуль сывлăш çавăрмашкăн,
Ăна-кăна хисеплесе пăхма,
Этемлĕх чĕртнĕ аслă çулăмра
Пĕр хăвăл хĕлхемне туйса илме...
«Çул çӳрекен, васкан пулсан та, чарăн...»

1969, октябрĕн 18-мĕшĕ, Хисар

* * *

Какой-то римлянин давным-давно
На чьем-то надмогильном камне высек:
«Здесь, если и торопишься, постой!»
Тысячелетия строку не стерли,
И нынче я задумался над ней.
Мне, торопящемуся вместе с веком,
Пришло на ум, что, может, надо все же
Для передышки приостановиться,
Подумав, кое-что принять в расчет,
В огне, что человечество зажгло,
Одну заметить искорку — свою...
«Здесь, если и торопишься, постой...»